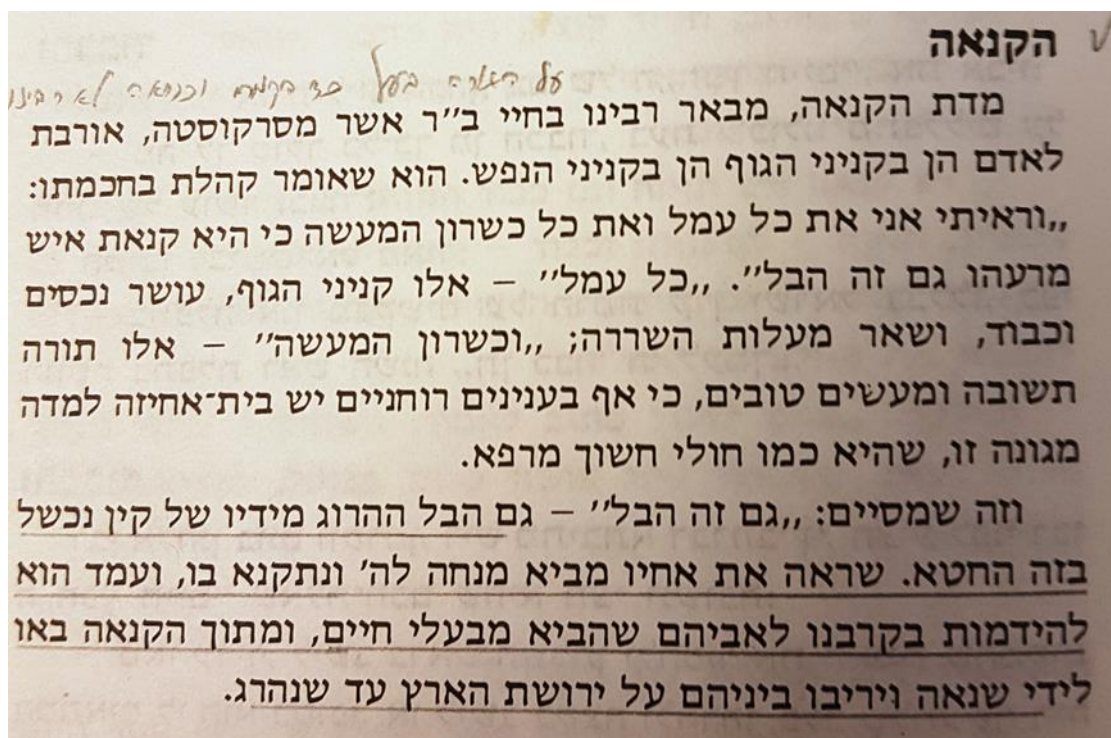
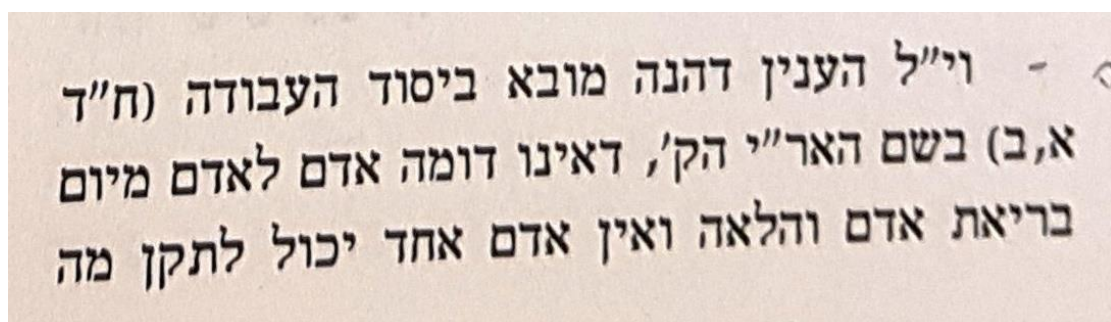

להיות אחוז ביעוד מציל מהקנאה התאוה והכבוד

1. כב. רבי אלעזר הקפר אומר, הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם:
2. ברטנורה - והתאוה - המבקש למלאות תאוותו באכילה ושתייה ובעילה וכיוצא בהן: והכבוד - שיכבדוהו בני אדם:
3. קנאה - מעינות הנצח

4. תיקון הקנאה – נתיבות שלום לך לך מאמר ראשון א

שעל חברו לתקן. והיינו שלכל אדם יש את יעודו ותפקידו אותו עליו לתקן בחייו, ובכלל זה גם הענין המיוחד עבורו ירד לעולם לתקנו כידוע. והקב"ה מעמיד לכל אחד את כל הנסיבות והתנאים שיוכל על ידם לתקן את אשר מתפקידו לתקן, ולמלאות יעודו ותפקידו בעולמו. כל תנאי החיים של האדם בגשמיות וברוחניות, הטובים והרעים, כולם ניתנו לו כפי השייך לתיקון עולמו, שרק ע"י תנאים אלו יוכל להגיע ליעודו, ובלעדיהם לא יוכל לתקן את אשר תפקידו לתקן. וכיון שלכ"א יש תפקיד ויעוד מיוחד, לכך שונים תנאי החיים של כל אחד, לזה חייו קלים ולשני החיים קשים יותר, ובאופן כללי הרי גם כפי הנראה לעינים יש לכל אדם את יחודו של מהלך חייו שאין להשוותו למהלך חייהם של אחרים. והוא כיון שלכ"א יש תפקידו המיוחד אליו נותנים לו כל התנאים המתאימים בכדי שיוכל למלאותו. ואף המצבים הקשים בחיי האדם הם ג"כ אמצעים שניתנו לו בכדי שיגיע אל תקונו, שאין רע יורד מן השמים, והכל הוא לטובת האדם כדי שיתקן בזה את השייך אליו, שע"ז ישיג יעודו ותפקידו בעולמו.

ובמיוחד שייך ענין זה בענינים הרוחניים, עניני טבעיות ותכונות הנפש, שלכל אחד יש הטבעיות ותכונות הנפש המיוחדים אליו. יש שנולד עם מדות ותכונות טובות, ויש הסובל מטבעיות ומדות רעות, נגוע בכעס או בתאוה וגאווה וכיוצא בזה שאר המדות

הרעות. הכל הוא כדי שיוכל לתקן את מה שהוא צריך לתקן וימלא יעודו בעולמו. ולא רק התכונות הטובות מביאות אותו אל יעודו, אלא גם התכונות הרעות והמדוות הרעות, שע"י שמתגבר עליהם ומשבר מדותיו הרעות מגיע לתפקידו ויעודו בעולמו.

וזהו ג"כ ענינם של כל נסיונות החיים העוברים על האדם, שיש שמן השמים מנהיגים את האדם בנסיונות קשים, ועד שלפעמים בא ח"ו להתרעם על הנהגת הבורא אתו שמעמיד אותו בנסיונות קשים כאלו שאינו מסוגל לעמוד בהם. אך האמת היא שכל נסיונות החיים העוברים על איש יהודי, הרי כולם הם להנאתך ולטובתך, שמובילים אותו להשיג תכליתו, שע"י שיתגבר על הנסיונות יוכל להגיע לתקונו ויעודו בעולמו. וכדוגמא הא דאחז"ל (יומא פו:) היכי דמי בע"ת גמור באותו פרק ובאותו מקום ובאותה אשה. לכאורה הריהו אז בנסיון קשה ביותר, בהצטרפותם יחד של כל התנאים אותו הפרק המקום והאשה, ולאמיתו של דבר הביאו אותו למצב זה להנאתו ולטובתו, שע"י שיעמוד בנסיון יתקן את מה שפגם ויגיע לדרגת בעל תשובה גמור.

✓ והכבוד

רבי אלחנן בונם ווסרמן, ריש מתיבתא דברנוביץ', הציע לפני רבו
ה,,חפץ חיים" שאלת-חכם שהיא חצי תשובה:
– מאי עדיף, לישב בראש השלחן ולהכיר את האמת שהמקום
המתאים לי הוא בסופו, או לישב בקצה ולהרהר בלב שלמעשה היה
מן הראוי להושיבני בראש?
השיבו רבי ישראל מאיר:
– מוטב לשבת בסוף, למרות שהלב מהרהר, כי חז"ל אומרים
,,מעשה מוציא מידי מחשבה, ואין מחשבה מוציאה מידי מעשה".